

Eerste druk 2023
Tekst © Wim Slierendregt

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2023 Ambilicious, Breda
ISBN 978-94-93275-91-1 | NUR 334

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Als Gio van Wijk kwaad wordt, springt glaswerk kapot. Een heks leert hem de eerste stappen om zijn vreemde krachten te beheersen. Zijn moeder Wilma laat de naam van zijn vermoedelijke Sinti vader, Giovanni de Basulty, vallen. Gio vertrekt met een Wicca-groep richting Roemenië om zijn vader te zoeken en achter zijn vreemde gaven te komen. Zijn moeder dwingt Eloise Gio te verleiden zodat zij haar zoon in de gaten kan houden. In Duitsland vernietigd Gio met zijn ontluikende krachten een duivels medaillon. De geest die daarin zit komt vrij. De geest wil sterven en gaat achter Gio aan om hem om een echte dood te smeken. Gio breekt met Eloise nadat hij via een heks achter de rol van Wilma en Eloise komt. Tenslotte staat hij bij het graf van zijn vader. De geest heeft zich kenbaar aan Gio gemaakt. Met behulp van een druïde en Keltische goden weet Gio de geest te doden. Met zijn oom gaat hij terug naar Roemenië. Daar verdient hij als tovenaars voldoende geld om in Den Bosch een huis te kopen en te beeldhouwen. Bij een optreden ontmoet hij opnieuw Eloise. Geeft ze hem een kans om het goed te maken?

1. Gio's vader

'Giuvanni.' Deze keer dramde Gio zo hard door dat, voor ze haar tong af kon bijten, de naam eruit floepte. In de korte stilte vroeg ze zich af hoe fel hij zou reageren.

'Je wist toch niet wie mijn vader was?' Voor de zoveelste keer voelde Gio zich belazerd. Gevoelens van woede en verdriet worstelden met elkaar om als eerste in verwijtende woorden zijn moeder om de oren te slaan.

'Nee, nee,' Wilma schrok van de met gebalde vuisten opgesprongen Gio, 'ik heb nooit gezegd dat ik hem niet kende. Kalm Gio, kalm alsjeblieft.' Het schetterend tijlpen van de fladderende parkiet teisterde haar oren. Dat rotbeest schoot bij elk onverwacht geluid in de stress. Met een zwaai gooide Wilma de oude theedoek over de kooi. Dat bracht stilte in de kleine huiskamer.

Gio kalmeerde niet, dat stadium was hij voorbij. 'Ma, krijg het leplazarus. Welke moeder belazert haar eigen zoon? Eerst was ik van de ooievaar, daarna kwam je op de proppen met een barman. Die, hoe toevallig, met bar en al met de noorderzon verdween. Vervolgens was Joep, de vader van Mieke, mijn pa. Tot hij me in een dronken bui vertelde dat hij je leerde kennen met mij als peuter. Pa Joep werd weer oom Joep.'

'Kalm Gio, alsjeblieft voor het te laat is. Ik zal het uitleggen.' In de hoop dat tijdrekken hem zou kalmeren, raapte ze de omgevallen stoel op en duwde Gio met zachte dwang aan tafel.

'Zeker met weer een nieuwe leugen. Sinterklaas misschien? Noem het zoals je wilt, maar zijn naam gaf je me nooit. Die hield je voor jezelf, terwijl je wist dat ik naar iets, wat dan ook, van die vader verlangde.' Kalm worden was er voor Gio niet bij.

'Pinggg...pinggg,' en twee kristallen glazen sprongen aan diggelen.

Het geluid maakte geen indruk op Gio. Zijn ogen zagen alleen zijn moeder. 'Ik ben dit spuugzat. Ik voelde me een onbestorven puberwees en jij kon daar wat aan doen, maar verdomme het.' Weer sloeg hij nijdig op de tafel.

Wilma zuchtte. 'Ik kan verdomme net zo goed uit lege jampotten drinken. Dat is een stuk goedkoper. Die glasscherven heb ik vanmiddag gekocht.' Met een schuin oog keek ze naar de boekenkast. In de bui waarin Gio verkeerde zou het niet lang duren of de boeken kletterden naar beneden. Geen enkele psycholoog had haar ooit een verklaring kunnen geven voor het springen van glas, vallende boeken of kapotte lantaarnpalen als Gio een woedeaanval had. Zurig dacht Wilma terug aan hun stomme antwoorden 'Toeval,' of 'Er bestaan nu eenmaal onverklaarbare zaken.' En dat tegen een uurtarief van dik honderd euro. Volgens een medium had Gio bovennatuurlijke gaven omdat hij met de helm geboren was. Wilma wist dondersgoed hoe Gio ter wereld was gekomen en dat was haar laatste bezoek. Drie jaar boksen was een stuk goedkoper. Het hielp niet voor de woedeaanvallen, maar Gio vond het leuk.

'Wat kunnen mij die kapotte glazen schelen, zo ga je als moeder niet met mijn gevoelens om. Ik wil nu de waarheid, niet opnieuw een verzonnen naam.'

'Jonge toch, laat het me je uitleggen. Ik was van plan het je te vertellen op je achttiende verjaardag.' Ze loog. De naam van die rotzak had ze mee willen nemen in haar graf.

Weer sloeg Gio met zijn vuisten op tafel. 'Die verjaardag was vier jaar geleden en nu laat je ineens, op mijn tweeëntwintigste verjaardag, de naam Giuvanni uit je mond vallen. Verzin je die ter plekke om van me af te zijn? Het zal wel weer een leugen zijn, net als alle namen tot nu toe. Al die jaren dat ik het vroeg, heb je me belazerd.'

Als afleiding wees Wilma op de thermoskan. 'Schenk koffie in en geef me er een neut bij, dan leg ik je alles uit.'

Gio kende zijn moeder. Natuurlijk nam ze een aanloop, ergens met een rechte lijn naartoe gaan, had hij haar nog nooit zien doen. Misschien wilde ze tijd winnen, misschien had ze dorst, misschien vond ze het moeilijk. Met een wild gebaar schoof Gio koffie en neut in haar richting. Dit keer drukte hij door. 'Ma, ik ben die trucs zat, vertel.'

‘Ik had vroeger een slank figuur, goed gevormd op plaatsen die mannen aantrokken. Ik kon krijgen wie ik hebben wilde, ik hoefde maar met mijn vingers te knippen.’

Gio verloor opnieuw zijn geduld. ‘Ma, hou op met die rookgordijnen, die omweg heb je te vaak toegepast. Vertel.’

Met de koffie op en de eerste nip van de notenlikeur zalig omlaagglijdend, kwam Wilma bij de kern. ‘In de eerste maand na je geboorte wist ik niet zeker wie je vader was.’

Tot nu toe had Gio de indruk dat zijn moeder tijdens een relatie monogaam was. Misschien vergiste hij zich. Hij wist dat oom Joep de vader van zijn zus was. Oom Bram, de vader van zijn broer, volgde Joep op. De ooms Kees, Willem en Gerard stapten haar bedstee in. Nooit tegelijk, altijd als de nieuwe liefde van haar leven. Gerard kreeg de bons. Haar laatste vriend heette oom Lucas. Tussen haar minnaars zat niet veel tijd. Zijn halfbroer zei na de zoveelste oom: ‘Ons ma geeft haar gunsten met gulle hand.’ Alle drie wisten ze dat Ma graag een vent had en dat ze zich daar tegenwoordig een beetje, niet al te veel, over schaamde. Ongeduldig wuifde Gio de prietpraat weg, hij geloofde haar niet. ‘Kom op ma, een vrouw weet heel goed wie de vader van haar baby is. Tenzij je met twintig mannen in één maand geslapen hebt.’ De adem van Gio stokte bij het zien van het bloedrode hoofd van Wilma. Zijn moeder met meerdere mannen tegelijk had hij nooit voor mogelijk gehouden.

Geschrokken zette Wilma haar glas neer. ‘Nee, nee, het waren er drie. Dus ik was niet zeker. Pas na een maand of tien toen jij pikzwart haar hield, wist ik dat Giovanni je vader was.’

Onzeker keek Gio haar aan. Zou dit waar zijn? Haar stem klonk oprecht. De opkomende hoop temperde zijn woede. ‘Mijn vader heet Giovanni? Als het waar is. Kun je het bewijzen? Heeft die pa een achternaam?’

‘Ik heb bewijs voor je. Wacht even. Drink water, daar word je kalmer van.’

In de tijd dat Wilma in haar slaapkamer was, dronk Gio water. Niet om te kalmeren. Hij had van het harde praten dorst gekregen. Vrij snel kwam ze terug en gaf Gio een foto. ‘Alsjeblieft, hier sta ik met je pa.’

Gio griste de foto uit haar hand. Een jongeman, ongeveer van zijn leeftijd en een jonge lachende ma omhelsden elkaar innig. Zijn hand lag op een plek waar die alleen met toestemming mocht liggen. Gio herkende de Bossche kermis en hij zag zichzelf in de lach, dat zwarte haar, de zware wenkbrauwen, het slanke postuur en de lange soepele vingers van de onbekende man. Hij hoefde geen DNA-test. De foto bracht rust in zijn hoofd. Hij keek op. ‘Hoe leerde jij hem kennen? Wat is zijn achternaam?’

Wilma nam een slokje likeur voor ze van wal stak. ‘Toen ik zeventien was, ontmoette ik hem in de bakkerij waar ik werkte. Hoe ging dat. Hij maakte grapjes, ik vond hem leuk, we gingen uit. De twee andere vriendjes verdwenen uit mijn leven. De Bossche kermis was los en het waren zwoele augustusnachten. Op het woonwagenkamp stookten ze vuurtjes in oude olietonnen, dat vond ik spannend.’

Gio leunde achterover, de foto bleef hij in beeld houden. Hij had het gevoel dat zijn moeder deze keer oprecht was. ‘En verder?’

‘Elke avond zochten we elkaar op. Voor mijn ouders was ik zogenaamd naar een vriendin. Die smoes gebruikte ik vaker. Ik wist hoe pa in zijn kroeg over het woonwagenkamp sprak. De gastvrijheid van zijn zigeunerfamilie maakte diepe indruk op me en ik was jaloers op de fleurige kleding van de vrouwen. Dat wilde ik ook. Als Giovanni gitaar speelde, moest ik meebewegen in zijn ritme tot in de slaapkamer.’

Gio tikte op de foto. ‘Dit is onmiskenbaar mijn vader. Hoe reageerde hij op je zwangerschap?’

‘Ik wilde hem het nieuws vertellen. Zingend fietste ik naar het kamp. We hielden van elkaar en ik was zeker van zijn reactie. De witte jurk had ik al zien hangen. Op het woonwagenkamp waren de plekken van de wagens leeg. De grond zakte onder mijn voeten weg. Niemand wist iets en nog geen briefje liet hij achter. Na vier, vijf maanden kon ik mijn buik niet langer verbergen. Pa was woest, sloeg de tafelstoel aan diggelen en smeerde hem naar zijn kroeg. Ma huilde. Nadat mijn dikkere buik de onvermijdelijkheid liet zien, had kwaad blijven geen zin. Ma overtuigde pa van het plezier van een kleinkind. Ze waren lief, ze vingen me op en pasten op je, zodat ik

kon werken.'

Eindelijk hoorde hij iets wat hij kon geloven. Het belangrijkste ontbrak. 'Hoe heet hij?'

Wilma schudde spijtig haar hoofd. 'We zijn te kort samen geweest. Hooguit twee weken. Ik ken hem alleen als Giovanni van het woonwagenkamp.'

Was dit alles wat zijn moeder hem kon vertellen? Deze kleine snipper kennis frustreerde Gio. Meer had hij nodig, veel meer. 'Ik weet iets meer, Giovanni, woonwagens, zigeuners, gitaar spelen. Hier heb ik niet zoveel aan. Hij kan net zo goed kassiewijlen zijn of in Verweggistan wonen.'

Wilma keek hem fel aan. 'Die vuile rotzak liet mij in de steek. Als ik hem in handen krijg, dan zal hij het bezuren. Wat wil je nog meer van me? Ik snap dat je kwaad op mij bent, maar kijk liever naar jezelf.'

Verdomme, zijn moeder kwam weer met een afleiding. 'Wat nu weer?'

'Je hebt je school af. Een echte baan heb je niet en zoek je ook niet. Doe liever wat met je leven. Je kunt als meubelmaker terecht bij Bram. Maar nee, je speelt liever gitaar in de kroeg voor een glas bier, een meid die je meeneemt en een grijpstuiver.'

'Ma, laat me.' Gio voelde opnieuw de woede in zich opkomen.

'Wat laat me, er is niets mis met meubels maken. Wie denk je dat je bent? Ramses Shaffy? Omdat je met een gitaar wat hocus pocus kan laten zien? Die vreemde krachten komen niet van mij. Die moeten van je vader zijn. Al die bezoeken aan psychiaters hebben niet gewerkt en het wordt tijd dat je uitzoekt waarom die dingen om je heen gebeuren. Zoek hulp. Die Wicca-groep van je moet daarbij toch kunnen helpen?'

Natuurlijk gooide ma, als voormalig cabaretzangeres, die vergelijking met Ramses voor zijn voeten. Het rood kwam voor zijn ogen. Hij moest hier weg voor het uit de hand liep. 'Ik ben het spuugzat, je vertelt te weinig en te laat. Ik smeer hem. De groeten.'

Bammmmm. Eerst een, daarna twee en vervolgens buitelden de andere boeken met doffe klappen op de grond.

Uit de eerste lantarenpaal kletterde de lamp naar beneden. Bij de derde lantaarn vond Gio het verstandiger op een bankje in het park te kalmeren voor de krant morgen weer volstond met miraculeus lamploze lantaarnpalen.

Het zittend voor zich uitstaren bracht rust in zijn hoofd. Voor een slaapplek kon hij het beste eerst het Aambeeld proberen. Misschien zat zijn vriend Karel daar. Voor een luisterend oor kon Gio altijd op zijn vriend rekenen. Daarna regelde hij een slaapplek. Hetzij bij Karel, hetzij ergens anders. De komende tijd was hij niet van plan naar huis te gaan.